

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 3.— Núm. 83.— Diumenge 9 de Mars de 1902.

LO QUE VOLEM

«Volem la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que desempenyin càrrechs públics; volem Corts catalanes, no sols per estatuhir nostre dret y lleys civils sino tot quant se refereixi á la organizació interior de nostra terra; volem que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya's fallin en última instancia ls plets y causas; volem ser árbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions y impostos, y volem, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exercit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut las quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forosa presti servey tan sols dintre Catalunya.» (Del manifest de la Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897).

CINISME

Lo debat que ab motiu dels últims successos de Barcelona s'ha plantejat á las Corts, dóna la mesura exacta de lo que pot esperarsen dels polítichs. Semblava que devant de l'imminent perill que á la societat amenassa, davant d'aquest problema social quina solució buscan ab delit tots los homes pensadors, la realitat s'hauria imposat, fent compendrer als qui s'anomenan representants del poble, que la serietat és la primera condició pera que de la discussió rahanada de un conflicte'n surti la llum que ha de guiar en lo pervindre'ls passos dels governants. La desilusió ha sigut completa: lo Congrés espanyol ha demostrat als d'aquí y als de fóra, qu'és un organisme inútil, una praxia més del desballestament que regna en aquest Estat empobrit, malalt y decrepít.

Pera ningú és un secret que si de alguna manera s'ha de resoldre la lluyta avuy encesa entre'l capital y'l treball, ha de ser cercant la germanor y la concórdia y fugint dels odis y dels apassionaments. Donchs, los polítichs espanyols no ho entenen aixís, y ab l'excusa del problema obrer se combaten los uns als altres, posant de manifest que no'ls anima ni'ls fa moure cap més preocupació que'l afany de governar, l'afany de seguir explotant hipòcritament al poble, fentlo víctima dels seus desacerts y disbauxas.

Si per damunt de las nostras conviccions y dels nostres desitjos de reivindicació pàtria, no hi surés un sentiment de llástima, seria aquesta la mellor ocasió pera alegrarsen de lo qu'está succehint, perque no hi ha dubte que á cada nova desilusió de la gent honrada y sensata, los ideals autonomistas van afondint las sevas arrels á l'ensempe que s'corsca més depressa l'arbre nefast del centralisme burocràtic que patim. Mes, ay! que no és tan sols lo règim lo que perilla, ni las institucions que'l governan ó semblan governarlo; és la mateixa vida de l'Estat, la mateixa existencia d'Espanya la que reb fortas trantolladas molt difícils de resistir en aquest període d'anemia aclaparadora, cada dia més y més accentuada, qu'atravessa desde fá tant temps.....

Per això'ns causá fonda impressió de llástima y de tristesa á l'hora, la lectura del desgraciat discurs de'n Dato, l'ex ministre conservador, l'home lúest, que procurá enverinar l'odi de classes entre'ls fills d'aquesta terra, pera deturar la creixensa dels ideals catalanistas, que portem tots impresos en lo cor y que comensan á brollar dels nostres llavis, com aspiració d'un poble que vol gaudir la plenitud de sa vida nacional pera ocupar lo lloch que de dret li pertoca.

Si, ha sigut en Dato'l qui en plé Congrés y ab tot lo cinisme propi del polítich mercenari, ha dit que'l programa de Manresa és tan utòpic com lo socialista y més perillós que l'anarquista; y encara que suposém que aquestas paraulas sian inspiradas en l'instint de conservació, molt arrelat en los homes que's reparteixen bonament la governació de l'Estat espanyol com si's tractés de propis y privatus interessos, may podrém donarli al Sr. Dato que d'una doctrina com la regionalista, respectuosa ab tot lo que significa tradició y ha encarnat en la vida del poble, d'una doctrina que respecta y garanteix la propietat y totas las institucions fonamentals de la societat, n'hagi volgut fer tan insustancial befa, comparantla ab otras que's basan en l'odi de classe y pretenen destruir lo més sant y lo més sagrat, lo qu'és, per dirho aixís, com la pedra angular de l'edifici social.

Ben mirat, no li faltava rahó á n'en Dato pera expressarse de la manera que ho feu, puig que al cap y á la fi, com á polítich vividor, defensava'ls

seus interessos y'ls de la seva colla, que no podran surar com avuy, lo dia que s'organisi l'Estat d'acort ab los principis adoptats pel catalanisme. Aquesta és sa constant preocupació, l'únich ressòrt que'ls fa moure, la sola rahó d'aquest cinisme que desvergonyidament passejan amunt y avall devant del poble.

Per sòrt nostra'ls temps van cambiant y actualment és molt difícil enganyar á la gent, Tothom sap ja, que la viciosa organizació de l'Estat és causa de tots los mals que ha sofert y vé patint l'Espanya, y per això'l poble, mentres se prepara á donar la gran escombrada, desprecia com se mereixen los cinichs atreviments dels que fa tants anys que viuhen á sas espatllas y l'arruhinan.

Vagin sembrant odis los polítichs espanyols, que'l terror está molt beg assahonat pera que s'hi arrelin y creixin; y esperem sense impacencias l'hora de que aquests mateixos odis ofeguin la veu dels que avuy cridan ab apassionaments de sectari y procuran satisfer baixas venjansas..... No será pas lo primer cas que haurém vist á Espanya.

La llengua castellana y l'ensenyansa

Es frequent deplorar l'escassa instrucció de nostre poble y, sobre tot, lo mal que parla y escriu la llengua castellana.

Abdugas afirmacions són prou certes pera que tractém de negarlas, ni sisquera d'atenuarlas ab distincions y subterfugis.

Mellor será que, acceptantlas en absolut per evidents, examinem los motius de semblant endarreriment intel·lectual y llinguístich.

Nosaltres creyém qu'aquests dos conceptes se corresponen. Més clar: que l'ignorancia general de nostres paisans deriva de sa ignorancia en lo idioma castellá, qu'és, oficialment, lo de l'ensenyansa.

En efecte; la paraula és lo medi de comunicació mellor y més directe entre'l Mestre y'l deixeble; però per aixó és necessari que la paraula parlada pel primer sigui compresa pel segon. Sense aquesta circumstancia, la paraula deixa de ser medi docent; no serveix per instrument de comunicació d'idees.

Aixó, que, de pur obvi, és casi una perogrullada, convé deixarho aquí ben sentat; perque siguent, com és, punt essencialíssim en aytal qüestió, s'ha oblidat sempre respecte de l'ensenyansa á Catalunya, no tan sols pels pares, que solen lemanar aventos impossibles en sos fills per aquest motiu, sino encara pels mateixos Professors; quins, á pesar de que estan tocant diariament la realitat, creuhen de bona fe, fructuosa sa tasca, quan molt sovint resulta xorca, perque sa paraula y l'escripta en los llibres del deixeble no poden entrar á l'enteniment d'aquest, desconexedor las més de las vegadas del llenguatge en qu'están expressas las.

Nostra actual organizació política fa que la condició del Mestre catalá, per apte y treballador que'l suposém, sigui sempre molt inferior á la de aquells qu'exerceixen en los demés pobles d'Espanya ahont se parla en familia la llengua oficial. En eixas escolas, lo noy atén á son educador desde'l primer dia d'assistencia, perque'l llenguatge de l'ensenyansa és lo mateix que sempre s'nt á sa casa y que usan ab ell sos pares y germans, lo mateix del carrer ahont juga ab sos companys; mentres que en la nostra terra'l castellá és grech pur pera nostros fills durant anys y anys. Se comprén la diferencia de circumstancias qu'aquesta diversitat de llenguas origina á l'ensenyansa, y quant entrebanca á son progrés? Creyém que

salta á la vista del més llech en la materia.

Se deduheix de lo dit que, en las escolas de Catalunya, la paraula del Mestre que compleixi la llei, sols será compresa d'una part relativament petita dels seus deixebles; dels que portin ja bastant temps de concorre á las escolas. Pera'ls demés és inútil tot exercici ó procediment oral, perduda tota la tasca verbal del Professor, ja que no han d'entendre una paraula de lo que'ls diga, noys de pochos anys que sols han sentit y parlat l'idioma aprés en lo bressol, lo únich que usan sos pares y tot los individus de la societat en que viuhen. Pretendre altra cosa sería somniar desperts, desconexer la realitat.

Y no's digui, com s'acostuma, que al cap d'un ó de dos anys de concorre á las classes de primera ensenyansa, lo noy catalá haurá aprés ja de la parla de Castella, lo necessari pera entendre lo que'l Mestre en ella li expliqui, donchs aixó suposa l'oblit de dugas cosas essencials. Primera, l'edat en que'ls nostros fills, comensan sa educació escolar y per lo tant, sa potencia comprensiva alashoras. Segona, lo poquíssim temps que durant lo dia tenen ocasió d'escollar lo nou llenguatge qu'han d'aprendre.

Perque no hi ha que comptar aqueix temps per las sis horas diarias de duració de las classes, ja que en dit espay lo noy sent parlar moltíssim més en sa llengua que en la oficial. A despit de tots los manaments, la nadiua és l'única que allí usan sos condeixebles, perque sobre ser l'única que saben, és ademés la sola que reflexa ab veritat sas ideas y sos efectes; que ahont la llei oblida á la naturalesa ó prescindeix d'ella, surt sempre burlada.

Fins aquí sols hem parlat de lo que lo pàrvul pot, á sa edat, entendre de castellá, pera adquirir ideas per mitj de la paraula del Mestre. Mes no és prou que l'educador hagi lograt portar al débil cervell de l'educant algunas nocions mitjansant sa paraula y que, per la comprensió, hagin aque'l·las acrescut l'escás tresor intel·lectual del noy. Sols quan aquest reproducixi verbalment l'idea adquirida, quedarà consumat lo misteriós fenómeno psicològich que casi fón en una las dugas funcions características del ser racional; pensar y parlar. Entendre, mellor ó pitjor, la llengua castellana és la meytat del camí que'l deixeble deu recórrer sols pera iniciarse en l'ensenyansa primaria; y no tindrà caminada l'altra meytat fins qu'encerti á parlar dita llengua, sisquera lo necessari pera ferse comprendre del Mestre.

«Parlar lo castellá! Quan realisarà aquest miracle un nen catalá que comensa sa educació en nostras escolas? Després de dos, tres,.... quatre anys d'assistirhi? Admetém que ho logri al cap d'aqueix temps, lo qual no és cert, com tots sabem.

Peró aqueixos tres ó quatre anys que ha necessitat pera possessionarse de l'instrument que ha de facilitarli l'ensenyansa, de la clau, indispensable pera obrirse pas entre la munió de coneiximents esmentats en lo programa escolar, ¿no són del tot perduts pera l'adquisició d'aquests mateixos coneixements, quin conjunt forma la cultura intel·lectual que'l nen demana á l'escola de primeras lletres?

Aqueixos tres ó quatre anys consumits en aprendre á parlar llastimosament (d'aixó n'hi han probas á cada casa) la llengua de Castella, representan lo promitj del temps que la generalitat d'ells poden freqüentar l'escola.

«Quin temps los hi queda, donchs, pera instruirse, en lo veritable sentit de la paraula, ó siga pera aprendre las materias propias de la primera ensenyansa, com gramática, aritmética, geografía, historia, etc., etc.?—Casi gens.

Si l'espay ho permetés, fariam re-

marcar las enormes dificultats que oposa al ràpit y perfecte aprenentatge de la lectura la circumstancia d'haverse de fer en una llengua desconeguda del deixeble, com succeheix als nostros fills. Sabut és qu'existeix certa intuició mental entre'l signe gràfic y l'idea per ell representada, per quin motiu se recomana pels pedagogos la conveniencia d'emplear métodos racionales en aquesta ensenyansa, la primera y la més important de todas, perque és la que obra pas á l'inteligencia per adquirir tota classe de coneixements.

Las anteriors reflexions se dirigeixen, donchs, á demostrar que l'obligació imposada als mestres de Catalunya de donar l'ensenyansa en llengua diferenta de la parlada en nostra regió, és pod'ros impediment pera la cultura general d'aquesta; origen y causa indubtable de l'ignorancia que pateix nostra massa popular. Y ademés, que posa á nostre celós Magisteri en una situació en extrèm difícil y desventajosa, respecte de sos companys que tenen la fortuna de exercir la professió en provincias espanyolas ahont l'idioma de la familia és lo mateix de l'escola.

Entenguis que partim del principi de que en las de Catalunya s'observa l'ordenat tocant á l'ús exclusiu de la parla oficial pera las tasas docents. Del contrari, no tindriam aplicació los rahonaments exposats.

En altre article examinarem si és possible cumplir lo manat en aqueix punt, y si és temps ja d'abandonar vellas rutinas y absurdas preocupacions en profit de l'ilustració del poble catalá.

SALVADOR GENÍS.

L'AUTONOMIA A CANARIAS

D'un quant temps ens en todas las islas Canarias ha crescut l'autonomisme ab una empenta, ben justificada per cert per las desatencions del Poder Central espanyol y las vexacions del caciquisme.

Per ser verb d'aquesta aspiració general, ha comensat á publicarse allí un periòdich insular, quin criteri valent lo retratan los r.talls dels seus escrits que á continuació copiém:

«..... Ha llegado el momento de que Canarias reclame lo que le corresponde, sin que por eso se entienda que quiere romper sus vinculos con la metrópoli, y el medio adecuado es la autonomía, á la cual tiene perfecto derecho.

«..... En verdad es irritante y subleva al más indiferente el espectáculo que venimos presenciando. El capitán general, hijo del país, ha sido relevado por un peninsular; el gobernador civil es peninsular; el delegado de Hacienda es peninsular; los altos y los pequeños empleados son peninsulares. Aquí, pues, huelgan los canarios. ¿Donde iremos? Y la irrupción aumenta. Qué, ¿vamos á continuar siendo esclavos?

«..... Nuestro lema es este: *Canarias para los canarios*. Venga la autonomía, con sus leyes sabias y previsoras, para el desenvolvimiento de nuestro progreso y para obtener nuestra libertad. Es lo menos que podemos pedir y lo que se nos debe conceder.

«..... ¡Ah! no olviden nuestros Gobiernos lo ocurrido en Cuba, Puerto Rico y Filipinas. Iguales causas producen los mismos efectos.

«..... Quien siembra vientos recoge tempestades.

«..... De ahí el que hayamos meditado bastante sobre el estado actual de las cosas en Canarias; meditaciones que, con gran regocijo nuestro, han dado el resultado por nosotros apetecido, pues debido á ellas conocemos la causa de nuestro envilecimiento, los motivos de nuestra degradación, el por qué de nuestra informalidad, todo lo cual hay que ahuyentar lejos de aquí, de este pueblo canario, cuyos primitivos moradores, y de los que por nuestras venas corre sangre, prefirieron antes morir que permitir va-

sallaje; hermoso ejemplo que al bajar á la tumba nos legaron. Imitémoslos, pues, y prefiramos la muerte á esta vida de sumisión y servilismo, que así como nuestras Islas fueron colocadas por Naturas libres en mitad del Océano, libres debemos ser sus hijos, quienes hoy sufrimos un yugo en extremo perjudicial, debido á cuya causa presenciamos entre nosotros tanta inmoralidad y latrocinio, llevados á cabo por hombres depravados, por hombres egoistas, por hombres cínicos que sin más amor patrio que el miedo personal y sin más ideales que su encumbramiento, se burlan, amparados por el Poder central, de este sufrido pueblo, á quien nos proponemos hacer despertar del vergonzoso letargo en que está sumido.

«..... Ya que ha llegado el tiempo en que nos fijemos en nuestra propia historia; en que reconozcamos la diferencia en todos conceptos que nos separa del Estado que nos rije; ya que han surgido en nosotros aspiraciones nobles que nos dignifiquen, y honren la memoria de los héroes de esta tierra, no dudamos en reclamar con entereza, á fin de que se nos atienda, la Autonomía para este pueblo canario.....»

Nostros vins á Suissa

Ben conegudas són de tothom las grans dificultats perque atravessa actualment l'exportació de vins, degudas en primer terme á la falta de mercats.

En efecte, perduts los del Plata, anant desapareixent los de las qu'un dia foren nostras colonias, tancat lo de Fransa, ja sols quedá pera nostros vins ordinaris lo mercat suís, que tant ha ajudat y ajuda la nostra exportació de vins petits.

Mes per dissort del comer espanyol y també dels pobres propietaris, que tants sacrificis venen fent pera la replantació de las vinyas, també'l mercat suís, este amenassat de desaparèixer, y de resultar aixó l'exportació de vins espanyols quedaria reduhida als mercats del Nort d'Europa, exportació que encara que productiva, no pot may arribar á ser intensa, per ser en aquells paisos lo ví, més que res, article de lujo.

«..... Cal ademés tenir en compte que Suissa consumeix d'Espanya vins lleugers, que són precisament los que no tenen aplicació pera las classes finas que's preparan pera'l Nort.

«..... Aquesta consideració fa donchs més necessari'l mercat suís y cal que per todas las Cambras de Comers de las regions vinícolas, per los Ajuntaments y per quantas entitats representin forsas vivas, s'interésin al Govern gestions prop del de Suissa pera que no's porti á cap lo projecte d'elevació de drets als vins ordinaris. Es de tanta importancia la qüestió en aquests moments de crisis vinícola, que fins creyém que valdria la pena de fer algún sacrifici arancelari per part de Espanya, si necessari fos pera mantenir l'actual regim.

«..... Y no's tracta d'una lleugera pujada de drets, sino que'l Govern suís pensa portar desde 6 franchs per cent kilos que pagan avuy los vins ordinaris per la tarifa general y 3,50 franchs per la convencional, á 15 franchs, y aixís ho proposará á las Cambras federales convocadas á l'efecte á sessió extraordinaria pera'l primer d'Abril prop-venint.

«..... La diferencia és donchs notable, tan notable, que d'aprobarse lo projecte podria considerarse tancat pera sempre més lo mercat suís, als vins espanyols, puig és imposible que puguin resistir l'aument de drets.

«..... Sobre tant important qüestió, cridem d'un modo especial l'atenció de las Cambras oficials de Comers, per més que la de Tarragona hagi dedicat ja un especial cuidado á aquest assumpt, senyalant als Ministeris d'Estat, Agricultura y Hisenda los grans perjudicis que s'irrogarian á aquesta regió.

Notas scandinavas

La posca a Noruega

Un estudi general sobre'l règim de pescas en las aigüas scandinavas fóra baix diferents conceptes d'un gran interès; però, pera ferho bé seria necesaria una llarga estada en aquell país, y durant las temporadas de pesca, que gayre bé una aconseguieix a l'altra, puig los valents pescadors del Nort ni en lo més rigorós de l'hivern abandonan llur penós treball. Lo poch temps que he viscut entr'ells y las facilitats que he trobat arrèu, gràcias a portar la cartera rublerta de bonas recomanacions, me permeten, no obstant, escriure ab alguna extensió d'un assumpto que crech ha de interessar a mos llegidors.

Las costas de Noruega, estrechament tancadas entre'ls gels y l'Occèa, que besa tota la seva llargaria, s'estenen vers l'extrèm Nort sobre una línia, tallada capritxosament, de prop de tres mil kilòmetres. Grupos d'illas y islots ab crestas dentelladas y nombrosos baixos forman al devant de las costas, y en líneas desordenadas y quasi seguidas, una especie d'escollera que reb los primers assalts de las furiosas onadas que aixegan com montanyas d'aygua, los desfets temporals.

A dintre d'aquesta immensa barra hi regna una calma relativa. Las altas cimas cubertas de neu d'ls més humils grupos de turons que s'estenen a llurs pès, ofereixen un bon abrigh natural ahont venen a perdre's los darrers vents del *gulf-stream*, quals oreigs suaus y atemperats fan encara sentir en certs llochs una dolça y benefactosa calor. En lo mateix cor de l'hivern de llargas nits, la mar queda navegable y lliure de gels.

Per un capritxo de la naturalesa, la estació freda és en aquestas ayguas, lo temps de las més abundants y ricas cullitas, y mentres que la mort embolcalla la terra ab immaculat mantell de neu, allà, a l'aygua, tot renai a la vida. Las vilas s'omplan d'una població nòmada, aplegada de tots los indrets del país; penós, però profitós treball d' las regions humidas; altrás s'improvisan sobre estreta llacuna al peu dels abruptos rocáms de la montanya, formadas per barracas de fanch cubertas moltas d'ellas ab trossos de baixells abandonats, y'ls débils focs d'herba seca, que crema sense caientar gayre, matisan aquí y allà'l gris del cel, ab llurs espirals de negre fum.

Allavoras és, en efecte, quan la mar ofereix esplèndida riquesa; espessos banchs de bacallá y d'arenchs l'invaixen convidant als pescadors ab abundants agafadas.

Los primers mesos de l'any són en aquestas regions d'una gran activitat. En aquesta época'l sol no traspasa més que tímida l'horitzó; la nit toca a la nit; lo mal temps no para may; però's vetlla en la llar del pescador ahont tothom treballa febrosament preparant la vinenta campanya, que comensa tan bon punt bufan los primers vents favorables. Las donas repasan los groixuts vestits de p. ll de foca y preparan queviures: un dolent pa de segol, barrejat devegadas ab civada, carn seca y mantega; lo mar donará lo demés. Los homes calafatejan los bastiments, arreglan las xarxas y'ls palangres. Després, quan arriba'l dia, y com obehin a una senyal, de tots los ports y badias, surten mils y mils d'embarcacions que, com a vols de gaviotas, se dirigeixen mar endins, cap a la gran nit, ab las velas desplegadas, emportantsen tots los brassos útils del país.

Quaranta mil pescadors se'n van aixís cada hivern, a tentar l'inconstant fortuna a l'entorn dels Laffoden. ¡Quin cor y valor necessitan los pobres pera exposarse incessament entre mitj d'espessas y ombrivolas boyras a las rufagas de neu y als sobrats furors de l'Occèa Glacial! Admirables de ressiencia y d'energia, són aquestos valents mariners, insensibles a las mossegadas dels vents glassats, lo mateix que als violents atachs de la tempesta; d'ànima ferma y decidida en horas críticas, hábils a la maniobra, bordejant infatigablement a l'empenta de las més frescas brisas que's deixan sentir en aquellas tristas nits tímida-

ment aclaridas pels raigs crépusculars, tirant los fils de pescar, extenent las groixudas xarxas sense fer cas de la fatiga, vivint de res, gayre bé sense dormir y no tornant a la costa, sino quant la barca crumulla de peix. Ardits y dignes fills dels Vikings que antigament comandavan per aquestos mars y que ab sas aventuradas expedicions descubreren l'América molts segles abans de Colón.

Y quan al cap de llargas setmanas, lo gran dia reixirà, los ubs desarmaran ab tristor pera anar a disputar a las rocas algúns grops de terra; altrás emproharán bravament més esp al

Nort pera reprendre noves campanyas y desafiar altres perills.

Las pescas d'istiu y las d'hivern ó de primavera ab las diversas industrias que'n derivan, ocupan la major part de població dels dos sexes. Las més recents estadísticas registran passa de 90.000 homes que's dedican a la pesca del bacallá y de més de 30 mil a la de l'arench. Los productos per terme mitj arriban a 20 milions de coronas ó siguin uns 28 milions de franchs. Aquestas xifras indican l'interès que té la pesca pera un país de 2 milions d'habitants escampats per un terren gen fértil.

Lo blat encara madura en las comarcas meridionals fins al 64 grau, però la producció no arriba de bon tròs a las necessitats del consum. Desde dit grau desapareix, cedint lo lloch al segol, l'ordi y a la civada que's cultivan fins al 69.º però alguns anys no arriban a madurar, y quan això suceheix ho destinan a ferratge pera las bestias. Sembla, donchs, que la naturalesa hagi volgut fertilisar las ayguas ab tanta providencial abundor, pera compensar generosament l'aridés de las terras y l'inclemencia del cel; y en aquest cas ha sigut pròdiga, puig las cullitas s'aconseguieixen unas ab altrás sense que may, tan ricas fonts, demanin repòs.

Entre'ls productos de que'ns ocupem, hi ha que posar en primer lloch lo bacallá y després l'arench. D'ells tractarem en los següents articles si Déu vol.

M. B.

A cá la modista

La moda, la costum ó lo que sigui, té unas exigencias, que's cumpleixen ab més exactitut que si ho manés la llei. Diguin a las senyoras que voluntariament se fan victimas de la moda, que no podran estrenar los vestits de istiu per la diada de Corpus y totas, gayre bé sense escepció, pendran un disgust de fatals conseqüencias pera la pau domestica. Però, preguntarán vostès que més té'l dia del Corpus que vuit dias després? ¡Oh, imposible! contestarán; que diria la gent si sortissim al carrer ab lo mateix vestit de l'any passat? Y aixis, unas per altrás, donan tant d'amohino a las pobres modistas.... que si no'ls hi fan perdre lo cap, és perque ja hi están acostumadas a aquestas trifulas.

Acostumada y tot, la Dolors Pitè, modista de la *crème* tarragonina, quasi plorava de rabia devant de las despoticas exigencias de la parroquia. No més mancavan vuit dias pera Corpus, que'l xamós emprobador de casa la Dolors, estava rublert de vestits embastats a punt de proba. No eran aquestos los que donavan més febre a la modista, sino'l bon nombre que encara'n tenia pera tallar, en sa major part d'antigas parroquianas, que per aquest sol fet se consideravan ab autoritat sobrada pera ésser las darreras.... y las primeras en ser servidas.

—No puch, no puch y no puch— exclamà la modista després de despedir a algunas senyoras, y assentant-se quasi desfallida entre mitj de las 15 ó 16 noyas, que treballavan en lo seu taller.

—No s'hi amohini D.ª Dolors; la que no tingui'l vestit pel Corpus de dalt, lo tindrà pel de baix.

—Ja ho dius tu; però totas lo volen pera'l dia de la professó de la Sèu y no per la del Port.

—Bah! ja farèm los impossibles....

—Aquesta faldilla—saltá un'altra— me farà tornar ximple.

—Fés la tabella un xich més petita....

—¿Que hi guanyarem? Si això de l'arruga no és més que un'mania de aquesta fastigosa....

—No maltractis a una senyoreta tan distingida.

—Distingida? Si de cas ho serà per aquella cara de micó que Déu li ha donat y per lo seu gust estrafalari. Vès, faldilla crem y còs de satí vermell.... Semblará una papagaya.

—Déu volguer que la vergin de lluny....

—Si, perque, lo qu'és d'aprop.... oh, y'm van dir l'altra dia que's casava.

—Me sembla que si no's casa ab l'avi Pruna....

—Tot se despatax a n'aquest mon; sempre trobará algún beneyt que carregui ab ella y ab los seus postusos. Com que t'és quartets....

—Que'n son de bestias los homes! Se deixan agafar com los pardals ab besch.

—Lo diner és un gran engranall, y sino que ho digui en Juanito, aquell que sempre'n venia a fer l'aleta, que es va casar ab D.ª Gertrudis, mes vella que Sant Magí y ab cada nafra....

—Però's pinta y s'arrega com una noya. Ara li fan a cá la Tuyas un vestit blau mari....

—Regna santíssima! ¿Blau mari?

Però si ab aquella cara negra de pá de munició, semblará un camálich disfressat!

—Donchs tal com ho dich; y que de la mateixa roba no vol que hi hagi cap més vestit a Tarragona. Aixís ho vá dir a la Tuyas.

—Es un mal que moltas en pateixen.

—D'aquest color si qu'és facil que no n'hi hagi cap més—afegí un'altra que posava ls forros a una faldilla carbassa.

—Ni regalat me posaria jo un vestit d'aquest color.

—¿Per qué?

—Perque diuhen, que las que'ls portan no's casan may.

—Clar, és un color que esfereix al homes....

—Me sembla que aquesta no necessita vestits color carbassa viu pera esferehirlos; bé prou que'ls espanta ab la seva figura alta y esprimatxada com una espingarda....

—Calla—digué una, sentint trucar a la porta. Per fi déu arribar la marquesa.

Als pochos moments entrá en lo taller una noya com d'uns vint anys, ben aixerida y ab un pamet que Déu ni dó.

—Gracias a Déu!—exclamá donya Dolors mitj enfadada—Be podias haver-te donat un xich més d'ansia....

—He tingut d'anar a tres ó quatre botigas, pera trobar....

—Romansos—interrompé la mateixa que l'havia motejada de marquesa. A qui déus haver trobat és al marquesito....

—No; a qui he trobat és al *justerito*, aquell ximplet que't fa l'amor.

—Tu si qu'ets una ximpleta y una poca vergonyosa.

—Descarada....

—Callèu!—cridá D.ª Dolors, tota enfadada.

Durant.... mitj minut, totas las bocas restaren mudas, no sentintse més que l'estrident brugit de las máquinas y'l nerviosench cusir de las noyas. Una d'ellas ab vèu fresca y simpática comensá a cantar:

Si las muje-res man-da-sen y las demés com si obehissin a una batuta de director, respongueren:

Si las mujeres mandasen en vez de mandar los hombres serian balsas de aceitee....

Los pueblos y las naciones.

Després dels *Cabezudos* vingué *Con una faldá de percal planchá....* y tot lo repertori que tenian del fastigós *gènero chico*, fins que cansadas de cantar, reprengueren la tasca de criticar a las parroquianas, d'arreglar y desarrejar casaments y noviatges y de si hi ha més d'una y més de dos senyoras que no pagan a la modista ni al sabater, ni....

EMILI ROSSELL.

Comentarios

Dos punts débils

Tradum lo següent del *Petit Journal* per coincidir ab altrás apreciacions que s'han fet ab motiu dels darrers successos.

Son tan encertadas las consideracions de l'esmentat diari, que renunciem a comentarlas, deixant que ho fassin per son compte'ls nostres lectors, puig, per altra part lo terror es sumament relliscós y molt a propòsit pera donarhi una forta caygada.

Diu aixís lo *Petit Journal*:

«Los dos grans ports d'Austria y d'Espanya, Trieste y Barcelona, han sigut visitats casi simultaniament per la mateixa calamitat; la vaga anárquica y revolucionaria, ab barreja de ferments sospositos y degenerant immediatament en terribles motins.

La sanch ha vessat abundantment y la inquietud social durará més que las severas represions necessarias pera'l restabliment de l'ordre.

Ningú deixarà de fixarse ab la coincidencia que esvalota'ls carrers y fa esclatar la guerra civil en dos payssos, quinta vitalitat nacional es potent y quinta desmembració está posada a l'ordre del dia per certas intrigas de política exterior. L'unitat d'Espanya, com la d'Austria, són vigiladas per enemichs que no comptan pas solzament ab l'apoyo del temps y las desgracias naturals pera satisfer sa ambició.

Trieste y Barcelona son los dos centres de ruptura més convenientes pera l'esfor malsá dels conspiradors estrangers; aquests són los punts débils de las duas monarquias condemnadas per no sabèm quin mal intencionat arceopago al servey de las pitjors concupiscencias.

L'anarquia no és més que'l medi de infiltració, de desagregació, d'entesa preparació pels futurs esclats. Potser que hi hagin anarquistas exaltats y convenuts entre'ls quefes actius; potser que ne hi hagin de bona fe entre'ls soldats disciplinats de la rebelió; però sobre tot hi ha gent práctica que vèu lo mal ab complacencia y allarga voluntariament la má, y espera l'hora propicia per recullirne'l benefici en una intervenció desproveida de tota pietat, desdenyosa de tota discreció.

Avisa a n'aquells que's fan encara il·lusions sobre aquest género de treball.

No'ls sembla que parlar sempre de política cansa y aburreix? Y si'n lloch de parlar tinguessin d'escriure sobre política general y local no'ls hi arrendaria la ganancia, perque moltas dias se trobarian, barrinant y ab la ploma a la má sense sapiguer per ahont enfiar l'agulla. Ja'n passan de cosas, però totas tan dolentes, que gayre bé havem acabat lo repertori de la critica.

Bé prou que tindriam tela tallada si volguessim comentar tots los disbarats que s'están dihent al Congrés ab motiu de l'interpelació sobre'ls successos de Barcelona; però què'n treurèm de baquetajar a en Ferreroll que lo que va dir que la propietat és un robó? entenguís la propietat dels altres, que la propia cada hu se la defensa tan com pot. Rès perque tothom ja sab qui és l'amigo del Pueblo, com també sabem quin és'n Mencheta, l'amo del Ciero y diputat d'aquells que diuhen las cosas tal com rajan. D'en Dato, que'n dirèm? Perque alló de que'l programa de Manresa es quasi pitjor que l'anarquista se li pot mitj perdonar, puig l'home encara no ha pogut pahir aquella cèlebre xiulada y sempre que parla de Catalunya y del Catalanisme, li cou la ferida y és clar, diu lo que no tindria de dir y fa lo que no deuria fer.

Si en Silvela no fós un calsassas, hauria impedit de totas passadas que'n Dato prengués part en lo debat, puig un home que té ressentit l'amor propi, no pot tindre la prudencia que necessitan los conservadors pera tractar dels assumptos de Catalunya, éills precisament que foren los primers en enredarho tot ab la seva falta de formalitat. Ara, prou que se'n dol Silvela, que'l seu segon hagi donat tan mal pas, per la etzegallada ja está feta, apofiantse en Romero que sempre está a la que cau.

Però tornant a n'en Mencheta, aquest expicapedrer, va dir que'l primer revolucionari fou Adan, y Cain lo primer anarquista. Y com tot lo discurs va ser per l'istil, contin si'ls diputats riurian de valent.

La gresca devia ser gran, quan en Romero que va parlar després, mitj se enfadé per que no l'escoltavan. Fins en Robert tingué d'aixecarse pera venir a dir que no eran cosas de broma sino molt serias y molt graves y que per això calia aixecar lo debat fugint de personalitats y de baixa política.

Ab tot, si'ls artistas no produheixen, ó produheixen a la callada pera manifestarse a la primera ocasió que's presenti, no per això's podrà dir, qu'estem del tot inactius a Espanya tractantse d'exposicions artísticas. Lo ministre d'Instrucció Pública y Bellas Arts ha disposat que se'n celebri una, de retratos de personas mortas, que s'ha d'obrir, me sembla, lo Maig vinent. La veritat; no veig la cosa prou clara; perque, segons m'han dit los qu'han llegit la *Gazeta*—jo no la lleighe gayre bé may, y si algú cop m'hi arribo, regularment ne quedo tant enterat com si no l'hagués llegida. Falta de costum.... es clar.... donchs, com deya, los qu'han llegit la real ordre, ó'l real decret, ó lo que siga,—que tampoch hi soch molt fort en documents oficials,—afirman, qu'ha d'ésser l'esmentada Exposició de retratos, a l'olí precisament, y precisament de personas mortas, com ja havia dit abans.... ¿Rès més?

Francament, ho repeteixo, no veig la cosa prou clara.... Un amic meu lo primer que va parlar d'aquest projectat certamen, pintor a ratos perdit però que ho fa bastant bé, cosa que no és pot dir de tothom, encar que's tracti d'artistas *professionals*, ja tenia decidit enviarhi un d'un senyor negociant de *comestibles*, que va tindre lo poch acer de morirse l'endemá d'haver rebut lo retrato, y d'haver pagat lo compte, cosa que, segons pera qui, és més desafort encara. Mes, crech que n'ha desistit lo meu amic; potser l'leghinó mellor ha interpretat bé la cosa, y ha vist que no tenia dret a entrarhi aquell senyor negociant, (que Déu l'hagi perdonat), per més que era una bella persona.

En las bonas qualitats dels treballs, tinch entès que s'fará la vista grossa; basta que la persona exposada hagi pagat lo seu tribut a la mort, a més d'haver fet quelcom de notable durant la seva existencia. *De todo lo cual ne treurém la consecuencia* de que se n'hi presentarán molts de *morts*; bastants més de los que's pensa'l ministre.

Deixem de banda aquest assumpto y parlem d'una altra cosa.

Mercés a l'iniciativa d'unas quantas personas de bona voluntat, los artistas y'ls intel·ligents comptaran en endevant ab un medi importantíssim d'estudi, ab un tresor inapreciable de belleza. A nel museu del Louvre s'hi ha inaugurat no fa gayre l'instalació d'una nombrosíssima colecció de dibuixos dels grans mestres, en la que hi figuran, segons he llegit en los periódichs, obras admirables desde'l segle XIII als nostres dias. És inútil que fem ressaltar lo enlayrat de aquesta iniciativa, y l'agrahimient de que són mereixedors los qui no deixantho de petja hi han vingut esmersant tots sos esforços y energias. Comptant que per la instalació s'han tingut de menester més de dotze salas del museu, ens farém crech del cúmul de treballosa paciència que representa'l reunir ayal aplech de joyas, y del valor material d'aquell magnífich tresor artístich.

No obstant, pera ésser completa la colecció, diuhen que s'hi nota la falta d'obras d'Espanya y d'Inglaterra; però és clar que no ho deixarán de má y procurarán cubri-la entre tots, aquesta falta, com més aviat mellor, los que s'interessan pera l'avenc de la patria, y més que ningú'ls gubersnats per als quals es obligació ineludible.

Malgrat los de casa nostra pensam en al·tra manera.

Queret.

novells nomenaments y seccions en la cada hu lliurement controu. Lo sumari en qüestió del Butlletí de Febrer es:

Nostres corresponsals.—Un altre moti d'obras d'Espanya y d'Inglaterra; però és clar que no ho deixarán de má y procurarán cubri-la entre tots, aquesta falta, com més aviat mellor, los que s'interessan pera l'avenc de la patria, y més que ningú'ls gubersnats per als quals es obligació ineludible.

Malgrat los de casa nostra pensam en al·tra manera.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Queret.

Pastillas Morelló

Obran per inhalació dels agents antisséptics, anti-catarrales y anti-asmàtics que's despenen mentres van deslente per la boca. Curan la TOB, REFREDATS, BRONQUITIS, AUFECH, CATARROS, RONQUERA, ABCESSOS PULMONARS, ETC.
Farmacia del autor, Portal del Angel, 21 y 23, Barcelona

Bibliografia

Sanejament de las maresmas del Francoll, Riu clà y la Pineda. Memoria publicada á expensas de l'Associació catalanista de Tarragona y sa comarca, per Agustí M. Gibert.—Tarragona, 1901.

Lo doctor Gibert, de Tarragona, eminent metge higienista, il·lustrat escriptor y aymanter fervorós de Catalunya, acaba de donar ab lo present treball, patent y nova prova y ab ell se fa en justícia acreedora y ab ell se fa en justícia acreedora y ab ell se fa en justícia acreedora...

Indica á continuació ls medis de sanejar, per tant, totas las terras pantanosas y exterminar en ellas lo paludisme, logrant d'aytal sòrt higienisar aqueixa hermosa part de Catalunya.

Tota la Memoria està informada en los més moderns y conclusius estudis respecte á la causa, propagació y profilaxis del paludisme.

Escrita en llengua catalana, vigorosa, concisa y clara y no desprovehida de certa galanura d'estil, aquesta Memoria, ha de cativar no ja als més ó menys iniciats en aqueixos estudis, sinó fins als que si bé allunyats d'ells, degan, no obstant, per sa posició social ó per los càrrecs públics que ocupan, atendre als assessors pèrits en los difícils problemes d'higiene pública que per son altruisme ó per obligació innata estèm cridats á resoldrer en definitiva.

Será, puix, un crim de lesa humanitat si'l treball del doctor Gibert no és pres en consideració formal y no's porta urgentment á la pràctica per l'entitat que dega y pugua ferho.

Estudis com lo que acabem d'analisar són los que convé s'escampin pera acreixer la cultura d'un poble, procurant sana y agradable la estada á la pàtria xica.

Nostre aplaudiment á l'infatigable propagandista doctor Gibert y á la prestigiosa «Associació Catalanista de Tarragona» que á sas expresadas ha publicat dita Memoria.

M. SEGALÁ ESTALELLA.

(De la Revista de Medicina y Cirugia de Barcelona).

Sants de la setmana

Diumenge, dia 9.—Sts. Pacia y Gregori Nicé bs., Catarina de Bolonia vg., y Francisca r. vda.—Dillúms, 10.—Sants Meliton y Comps. mrs. y Macari b.—Dimars, 11.—Sts. Eulogi, Ramir y Constanti mrs., Fermín ab., Gorgoni, Firmó y Aurea.—Dimecres, 12.—Sts. Gregori el Magne p. y dr., Bernat b., Mamiliá y Pere mrs., y Sanxa.—Dijous, 13.—Sants Ramir, Salomon, Macedoni, Patricia y Modesta mrs. Rodrigo pbr., y Eufrasia vg.—Divendres, 14.—Stas. Matilde r. y Florentina vg.—Dissapte 15.—Sants Zacarias p., Longinos sold., Raymond ab. y Madrona vg.

Quaranta horas: continúan á l'Iglesia del St. Hospital y comensarán lo divendres á l'Iglesia de Religiosas de Santa Clara.

NOVAS

Una vegada y altra hem llegit en los diaris locals solts més ó menys oficiosos volgent fer créuer al públich que pel Sindicat no's cobra actualment lo 10 per 100 del recàrrech sobre l'impost de consums.

Tal afirmació és falsa, y estèm disposats á demostrar al Sindicat y als seus defensors que segueix cobrantse l'esmentat deu per cent, no obstant lo disposat en l'article 20 de la lley de Presupostos vigent.

Y no se'n vingui que aquí no's cobra la tarifa màxima que això de las tarifas res hi té que véuer ab lo que s' discuteix. Nosaltres afirmem y demostrarem á qui nos ho negui, que'l públich vé pagant lo 10 per 100 de recàrrech que's cobra fins en especies subjectas á drets módichs. Y ns será tant més fácil probarho quant no hi ha més que consultar l'escriptura pública otorgada entre l'Ajuntament y la Companyia Arrendataria que sigui de consums.

En dita escriptura de conveni se feren constar los drets módichs que debían cobrar al comerç. A l'apujar lo gòbern lo 10 per 100, se resistiren á variar lo contracte's vinaters y no sufriren modificació los drets módichs dels vins y alcohols; mes no succehi lo mateix ab los comerciantes de pesca salada que accediren á pagar lo 10 per 100 de més, lo 10 per 100 que's cobra encara avuy en dia sobre totas las especies de pesca salada que s'entran.

Se necessita donchs molta frescura pera sostenir que no's cobra ni s'ha cobrat may lo dit recàrrech, y com en lo cas que ns ocupa la qüestió no té dubte, sabem que de no donar ordres lo Sindicat de rebaxar lo deu per cent com está manat, lo dia menos pensat se plantejará la cosa en termes que no donaràn lloch á més passeras ni paños calientes, ja que aquí lo que en definitiva en resulta és que'l 10 per 100 l'Estat no'l cobra, lo públich segueix pagantlo y per ara no's véu que hi hagi ganas de rebaxarlo.

Per medi de pregó vá ésser comunicat ahir al vehinat la nova forma d'efectuar lo servey de llimpiesa pública.

Es una reforma encertada que farà desaparèixer de nostra ciutat la mala costum de tirar per la nit las escombries al carrer.

Ara sols falta que per habituarhi al públich se siga rigorós ab los que no compleixin las ordres de l'Alcaldia.

Lo diumenge passat deixá d'existir la distingida Sra. D.ª Pascuala Cortadellas, mare de nostres benvolguts amichs don Francesch, D. Pascual y D. Lluís Monravá.

Lo mateix en l'acte de l'enterro, que en los funerals s'evidenciaren las simpatias ab que compta la familia Monravá, assistinhi una concurrència nombrosíssima perteneixent á totas las classes socials.

Nos associem de tot cor al sentiment de nostres amichs Srs. Monravá, per tant irreparable pèrdua.

Programa que executarà avuy á l'hora de costum la banda de música del Regiment d'Almansa.

- 1.ª «Osman-Pachá».—Pas-doble.
- 2.ª «Euterpense».—Sinfonia.
- 3.ª «Los niños llorones».—Mosaico.
- 4.ª 2.º Wals Boston.

La comissió municipal d'Hisenda segueix estudiant l'assumpto del ex-recaudador d'arbitris municipals.

En quant al nou recaudador, sembla que la esmentada comissió te'l propòsit de senyalarli lo 5 per 100 de premi de cobransa, deguent la persona que obtinga'l càrrech depositar 8000 pessetas de fiança.

Nos sembla encertat, y si sempre s'hagués procedit ab la mateixa previsió'l Ajuntament no's trobaria ab los embulls d'ara.

—Camisas y corbatas alta novetat. Camiseria de Pau Brú, Comte de Rius, 24.

Desde'l dijous hem tingut lo temps entrat en plujas y ab fort temporal de llevant que dificultá la navegació en nostras costas y no cal dir que la surtida de las barcas que's dedican á la pesca.

Ahir abonansá'l temps, sortint los barcos que havian entrat d'arribada á nostre port.

Peral' diumenge de Rams la secció dramática del «Centre Catalá» está ensajant una de las mellors obras del celebrat escriptor D. Joaquim Dicenta, pera quina representació será contractada una anomenada actriu.

Regna gran animació entre ls socis del Centre Catalá ab motiu del ball extraordinari que's prepara peral' dia de Sant Joseph y que á jutjar per lo que se'ns diu vestirà gran solemnitat.

Lo Consell d'Administració de la Societat «Gasómetro Tarraconense» convoca als Srs. Accionistas á Junta General ordinaria peral' dia 26 del corrent mes á las tres de la tarde, en lo local social carrer de Jaume Ier n.º 19.

Si per falta de número d'accionistas no pogués celebrarse la Junta lo dia 26 tindrà lloch lo 29 en lo mateix punt y hora.

Es tal la carestia de pesca en las platjas del Noroest d'Espanya que'l preu de las arengadas ha arribat á un límit que feya anys no s'hi havia vist.

Com lo dit article'l consumeix especialment la classe treballadora, és de desitjar que ls actuals preus no durin.

S'ha constituít á París un Casino catalá del que podran formar part com á socis actius quants parlin en catalá, siguin ó no naturals de Catalunya.

Lo president de la nova societat és lo Sr. Balmaña y ha sigut instalada en la Rue Favart núm. 12.

Está ja redactat lo Reglament peral' nou escorxador. No havem tingut encara ocasió de llegirlo, però si's portés á cap lo considerable augment de personal, que algún regidor se proposava, creyem que aquesta qüestió deuria estudiarse ab la major detenció pera no carregar més lo presupost, puig pera las atencions del personal ja van consignadas en los presupostos, quantitats de molta importancia.

Ab la crisis que atravessa'l Tresor municipal s'ha d'anar ab molt de cuidado y si possible fos reduhir gastos; però com això resulta sempre feyna de mal fer, quan menys deu procurarse no aumentarlos més. A aquest fi, podrian destinarse á l'escorxador alguns dels empleats en otras seccions del Ajuntament, puig n'hi ha que no fan res y ja es hora de que treballin.

Fixisi'l Sr. Pallarès y veurá que no exagerem.

En la darrera sessió de l'Ajuntament, nostre bon amich Sr. Rossell, va demanar á la presidencia que convoqués á las personas més significadas de Tarragona pera tractar de la conveniencia d'establir aquí algunas petitas industrias y estudiar los medis més pràctichs conduhents á la realiazació d'aquest projecte. Lo senyor Pallarès prometé ferho y esperem que la iniciativa del nostre amich, produhirá resultats favorables pera'l desveltament de Tarragona.

Además de la d'aquesta capital han sigut declaradas permanentes las estaciones telegráficas de Reus, Tortosa y Vallis.

Hem rebut lo número 5, any segon de la Revista «Gent Jove», ab lo següent interessant sumari:

- «Cuentos á Mimí», per Francesch de A. Olives y Simó.—Instantánea», per J. Iborra Solé.—«Joyas de la literatura catalana», per Bonaventura C. Aribau.—«Un llibre de Tolstoy», per F. Olives.—«Lo Castell de l'avia», per Bernabé Martí y Bofarull.—«La Civilización», per M. Menéndez.—«Ingratitud», per Salvador Moyá y Borrut.—«*» per Ramón Ribera Llobet.—«Al primer esclat del cor», per Francisco Gras y Elias.—«Amorosa» per Cisquet del rull.—«Notas milloras».—«Notas de Teatros».—«Novas y vellas».—«Pasatemp».—«Avis administratiu».—«Correspondencia».

Perá dintre poch anuncia aquesta simpática Revista notables melloras. Avant sempre.

Bon nombre de suscriptors nostres de Barcelona's queixan de no rebre la major part de números de LO CAMP.

No cal que diguem que la culpa no és nostra, ni creyem que ho siga de l'Administració de Correus d'aquesta ciutat, ahont se desveltan pera servir al públich. Suposém que deu ésser cosa de la Administració de Barcelona.

Preguem al Sr. Gamarra trasladi la nostra queixa al seu confrare de Barcelona.

Totas las Congregacions religiosas de aquesta ciutat están ja preparant ja ls seus respectius misteris pera concorre á la propera professó del Divendres Sant.

Lo passat dijous celebrá sa primera missa en l'Iglesia dels Pares Carmelitas d'aquesta ciutat, lo nou prebere, nostre estimat amich Rnd. D. Rafel M.ª Martí y Figueras.

Lo religió's acte, al que hi assistí una concurrència tan nombrosa com escullida, resultá solemnissim, adquirint major reliu ab lo notable sermó que pronunzió l'eloqüent orador sagrat y catedrático d'aquesta Universitat Pontificia, Dr. D. Joseph Viñas, qui sapigué comoune fundament á l'auditori, explicant la gran dignitat y enlayrada missió del sacerdot católich.

La celebrada capella de música religiosa que dirigeix lo competent mestre D. Antoni Roig, executá ab lo bon gust de sempre la missa del Mestre Perossi y cantá á l'acabar un preciós Te-Deum.

Al nou celebrant, á sa distinguida familia y d'un modo especial als que tingueren la sort d'apadrinarlo en aquell acte, nostre distingit amich D. Joseph de Canals y la virtuosa dama D.ª Josepha Figueras, endressem la nostra més coral y sentida enhorabona.

Fá pochos días foren administrats los últims sacraments á nostre particular amich lo conegut industrial y propietari D. Joaquim Pedrol, que s'ha agravat un xich en la penosa malaltia que vé sufrint. De tot cor desitjem al Sr. Pedrol una rápida mellora y sa completa curació.

La comissió del Centre Industrial encarregada de gestionar melloras en lo alumbrat, nos prega fem constar que obehint á indicacions de l'autoritat militar no s'ha verificat la reunió anunciada. Aquesta tindrà lloch aixis que cessin las actuals circunstancias.

Ha sigut denunciat lo núm. 8 del setmanari federal «La Avanzada».

Lo diumenge dia 24 del mes que som celebrará l'Ajuntament d'aquesta ciutat sessió extraordinaria pera la declaració de soldats.

La Associació Democrática Catalanista de Barcelona ha nomenat pera son Consell Directiu, als senyors següents:

Elixir á la Ingluvina GIOL

Es lo millor remey pera la prompte y segura curació de totas las malalties del

VENTRELL

per crónicas que sían, regularisant son funcionament y reforsant los debilitats. De venta en totas las Farmacias y en casa son autor, Passeig de Gracia, 4, Barcelona.

COMERS D'ESTEVE ROSIÑOL

57, Plassa de la Font, 57

DAMASÉ Y BROXAT negre, tot seda (colecció de 50 dibuixos) á pessetas 58'50 lo corte de 13 metres.
GLACÉS Y SURAHs, gran varietat de colors, á pessetas 2'90 y 4'50 metre-telases DE VICH Y COUTRAI, de totas ampladas, se n'han rebut grans assortits.
MADAPOLANS y articles de la Viuda Tolrà: totas las classes á preus de cábrica.

AVIS PACIÁ MANUEL

participa á sa nombrosa clientela y al públich en general, que ha trasladat son Establiment á la mateixa Rambla de Sant Joan, n.º 50 entressol; demunt de la tenda «Las Balears», ahont los ofereix son esmerat servey al mateix temps que preus molt económichs.

Especialitat en abrichs de senyoras

President, en Juliá Soley; Vis-president, en Joseph Gibert; Secretari, en Jaume Durany y Bellera; Vis-secretari, en Joan Alfonso; Tesorer, en Pau Cummellas y Argumir; Bibliotecari, en Jaume Rovira; Vocal, en Francesch Vila.

Avuy comensan, y seguirán durant tota la próxima setmana, los exercicis espirituals pera homes sols, en l'Iglesia de Sant Agustí, á carrech dels Pares de la Companyia de Jesús.

¿Qui es que per edat que tingui no voldrá conservar lo primitiu color dels seus cabells? Pera conseguirho lo perruquer CASALS posehix un procediment indi, purament vegetal, que no taca en lo més mínim lo cutis, reproduheix lo cabell y priva sa cayguda.

TIP. DE FRANCESCH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9.

Ibarra y C.^a de Sevilla

Linia regular de grans vapors

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almería, Málaga, Sevilla, Cádiz, Huelva, Vigo, Marín, Villagarcía, Carril, Corunya, Ferrol, Rivadeo, Gijón, Santander, Bilbao, Pasages, San Sebastián, Bayonne, Bordeaux, Nantes, Dun-Kerque, Havre y París.

Sortirá d'aquest port lo dia 13 de Mars lo vapor **Cabo S. Sebastián** son capitá J. de Ibergaray, admetent càrrega y passagers pera els citats ports.

Lo despaxta son consignatari D. Marián Peres.

W. Jesinghaus y C.^a DE GÉNOVA

Serveix fixo cada dotze días entre aquest port y ls de Niza, Génova y demés ports d'Italia, ab trasbord pera América.

Sortirá'l 25 de Mars lo magnífich y ràpid vapor **Germania** admetent càrrega.

Son agent: D. Antoni Mariné.

Aznar y C.^a y La Actividad DE BILBAO

Pera Liverpool sortirá d'aquest port lo dia 13 de Mars lo vapor **Diligente** admetent càrrega.

Pera Londres y Ambers sortirá de aquest port del 22 al 24 del corrent lo vapor **Mallorca** admetent càrrega.

Son agent: D. Antoni Mariné.

Noyas

Las que vulgan treballar pera sa casa y per tot l'any, poden dirigirse á **Joseph Soliano**, tenda de robas, carrer de Merceria, 6, sota las Voltas.—Tarragona.

Joan Ruiz y Porta Procurador

Méndez Núñez, 16, 2.ª—TARRAGONA

VÍ NEGRE PUR DE RAHIM

Del terme de Tarragona, procedent del Más de'n Garrot, á 25 cénts. litre.

De venda á ne'ls sallers: Carrer de Sant Domingo (Llimoners) 14 y Sant Llorens, 18.

En Ramón Nolla y Martí METGE Y CIRURGIÁ

ha mudat son domicili y gabinet de consultas á la Plassa de Sant Miquel núm. 3, segon pis.

Horas de classe.—PINTURA.—Classe pera noys: De set á dos quarts de nou del matí.

Classe pera senyoretas.—De dos quarts de duas á las tres de la tarde.

DIBUJ.—Pera senyoretas: A la mateixa hora de la classe de pintura.

Pera noys: De set á dos quarts de nou del vespre.

Negoci lucratiu

Venda de varias participacions, de la societat tarragonina Pedrol y Companyia, domiciliada en aquesta ciutat y dedicada á l'extracció de materias fecals, pel sistema «INODORO».

Darán rahó á l'Administració d'aquest setmanari.

CLINICA

de malalties de la mare, vias urinarias y cirugia general DEL

Dr. B. Esteban Lahoz

EX ALUMNE INTERN (PER OPOSICIÓN) DEL HOSPITAL CLINICH DE SARAGOSSA, EX AJUDANT OPERADOR DELS REPUTATS CIRURGIAMS DRS. LOZANO, QUINTERO Y CENZANO, PREMIAT PER L'ACADEMIA D'HICIENE DE MADRIT, ETZ., ETZ.

Consulta á Reus, de 11 á 1 y de 6 á 8.—Arrabal de Santa Ana, 10, segon.

A Tarragona, de 3 á 5.—Carrer de la Unió, 17, entressol (á casa Barba).

Cartell pera avuy

Teatre Principal TARDE.—Las comedias en tres y dos actes «El amor y el interés» y «El Afinador».

NIT.—Las comedias en tres y dos actes «Tortosa y Soler» y «El Himno de Riego».

Centre Catalá

Funció de Societat.—La sarsuela en un acte «El hombre es débil», la comedia en un acte «Que no s'enteri el marit» y la sarsuela en un acte «Dos canarios de café».

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

Redacció y Administració: Rambla St. Joan, 50, 1.er

Tarragona, trimestre..... 1 pesseta

Fora..... 1 »

Extranger..... 2 »

Número d'avuy..... 10 cénts

Xampany Catalunya, MIRÓ Y TARRAGÓ.—Reus

